

„Forsvare mig?“ sagde Per opbrusende.

„Ja — undskyld, at jeg siger det — men du har ikke Lov til at tage saa let paa den Sag. Den *kan* blive farlig for dig. Husk paa, du har mange Fjender og Misundere, som bare vil glæde sig over at se dig skubbet tilside for en anden, der tiltager sig Æren for dit Arbejde og dit Geni.“

„Aa, det har ingen Nød! Saa let kommer man mig heller ikke tillivs! — Og selv om saa var!“ tilføjede han under en Eftervirkning af den Stemning, hvorefter han ved Ivans Komme var bleven revet op. „Jeg er snart træt af at slaas med Skidtet. Dersom det virkelig er nødvendigt overalt at gøre fælles Sag med Gemenheden, spørger man tilsidst sig selv, om ogsaa det hele Spil er Omkostningerne og Ulejligheden værd. — For altsaa at tale om noget andet: veed du, at din Søster og jeg tænker paa at gifte os med det allerførste?“

„Fader og Moder har snakket om det.“

„Naa ja, rent ud sagt, saa optager den Sag mig i Øjeblikket mere end Alverdens Avisvrøvl. Sig mig — siden du nu er her — kender du noget nærmere til, hvad det er for Attester, der skal skaffes tilveje, for at man kan blive anstændig gift her-tillands?“

„Har du ikke faaet de Ting ordnet? Jeg troede —“

„Ja, det er vist ogsaa forkert af mig. Jeg har glemt det, ... eller rettere, du: jeg har ikke kunnet faa mig selv til at rende rundt paa disse offentlige Kontorer, hvor jeg altid bliver gal i Hovedet over den Storsnudethed, man allevegne møder der, og lave Skandale. Kunde du ikke gøre mig den Tjeneste at ordne den Affære for mig? Jeg veed, at man f. Eks. skal henvende sig paa et af Magistratskontorerne. Saa skal der vist ogsaa tinglæses noget. Det er en Fandens Kommers.“

Ivan, der var vant til, at Per ved alle Lejligheder benyttede ham som Løbedreng, sagde Ja uden lang Betænkning. Til Gengæld tog han det Løfte af ham, at han vilde holde et vaagent Øje med den fordægtige Hr. Steiner og skride ind, dersom denne endnu blot en eneste Gang nævnedes offentlig som det vestjyske Frihavnsprojekts Fader.

Han havde allerede stukket sin Dokumentmappe under Armen og stod ved Døren for at gaa, da han igen vendte sig om mod Per, der var bleven siddende ved Skrivebordet:

„Det er sandt ... Sig mig, er der nogen af din Familje, der hedder Kirstine Margrete? En Præsteenke her i Byen?“